

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ZLOMENÁ HOLUBICA

MOTÝL

DANI FRANCIS

OD AUTORKY BESTSELLERU *STRIEBORNÁ ELITA*

ZLOMENÁ HOLUBICA

ZLOMENÁ HOLUBICA

DANI FRANCIS

Preklad: Tina Šturcelová

VYDAVATELSTVO MOTÝL

BROKEN DOVE

Copyright © 2026. BROKEN DOVE by Dani Francis

All rights reserved.

Translation © Tina Šturcelová, 2026

Cover design by Amy Musgrave

Cover images: Adobe Stock

Map by Chloe Bolland

Image: Adobe Stock/Bappaditya Roy (wolf silhouette),

AdobeStock/patthana (computer tablet)

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl, s. r. o., 2026

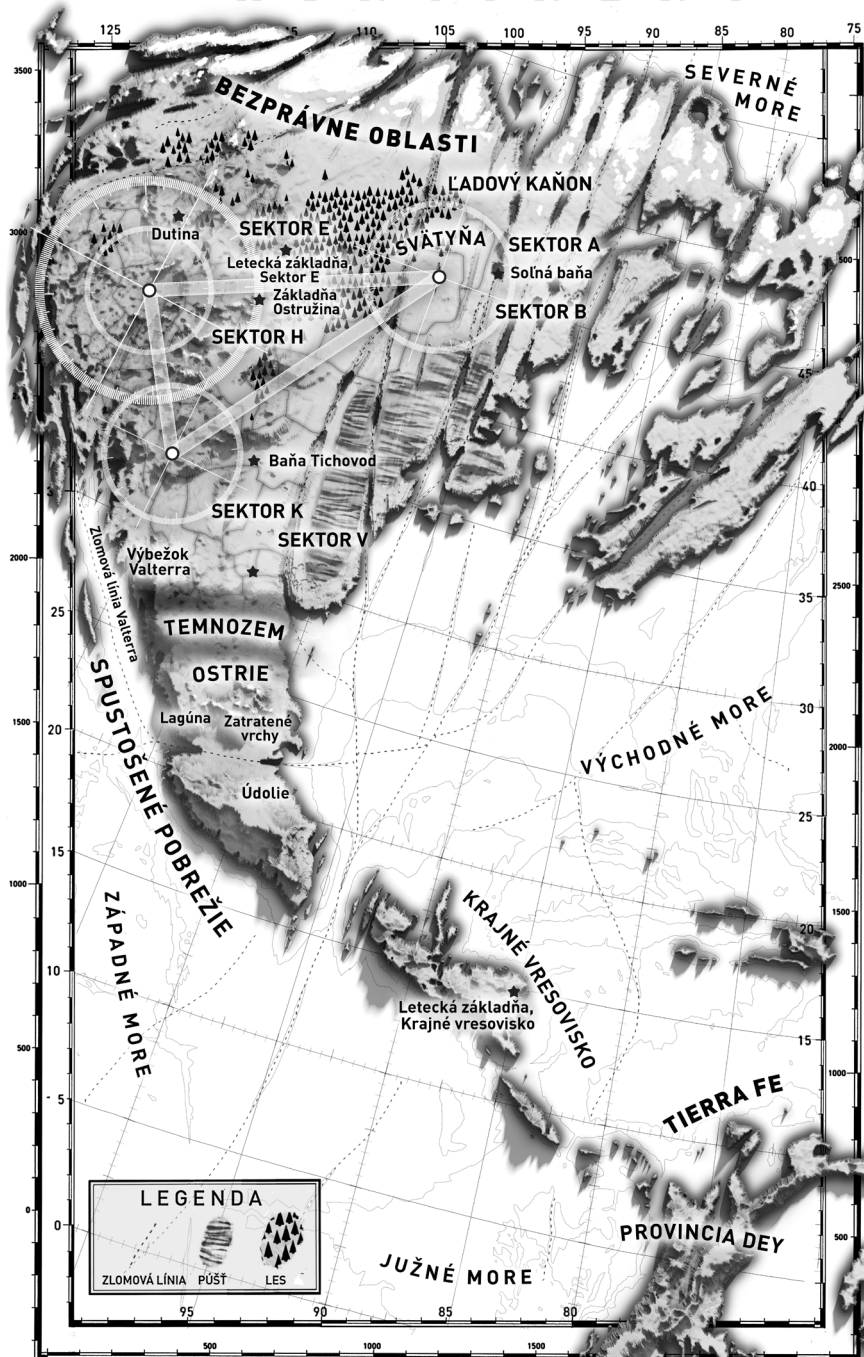
www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-469-6

Mojej rodine

KONTINENT

CROSS

PROLÓG

Všetko v tejto cele presne zodpovedá mojim požiadavkám. Pásky fluorescenčných žiaroviek na strope bzučia a blikajú každých pár minút.

Zámerné kvapkanie z hrdzavého potrubia v rohu poskytuje pravidelnú zvukovú kulisu.

Studený vzduch preniká až do kostí.

Staré krvavé škvrny na betónovej podlahe akoby hovorili: Nikto tu pred tebou nezažil nič príjemné, ani ty nebudeš výnimkou. Radšej rovno spusti.

Ako kapitán Strieborného bloku veľmi dobre viem, aké jednoduché je niekoho zlomiť a že najúčinnnejším vypočúvacím nástrojom je opakovanie. Ak niečo urobíte veľakrát, človeka to privedie do šialenstva. sotva počuteľné kvapkanie sa čoskoro zmení na ohlušujúci výkrik v jeho hlave. Z blikajúcich svetiel bude mať nutkanie vyškríabť si oči. Chlad mu zabráni sústrediť sa na akúkoľvek myšlienku.

Môže to trvať pár hodín, dní, možno týždne, ale v neznesiteľnom ťažovaní času začnú neúprosne, systematické dráždivé podnety nahľadávať vašu príčetnosť a spochybňovať vlastnú realitu.

Na jednej strane ma teší, že mučiarení navrhnutá na držanie zajatcov Veliteľstva je presne taká, ako som chcel. Do posledného detailu.

Ibaže väzňom som tentoraz ja a poriadne ma to štie.

Na rukách mám putá.

Tí hajzli ma naozaj spútali.

S rastúcou frustráciou testujem silu železných reťazí, na ktorých visím, no nech akokoľvek trhám zápästím v putách, nič nepomáha. Reťaze pri každom mojom pohybe cinkajú, sťahujú mi ruky do kŕča. Plecia mi doslova horia od bolesti, doriti.

Nemám ani poňatia, ako dlho ma tu moji bratia plánujú držať. Starší je pragmatický. Nech je na mňa Travis akokoľvek našťavný, vie, že v teréne som preňho oveľa užitočnejší než v cele. Roe má však iba osemnásť a komplex menejcennosti gigantických rozmerov. Neznáša autoritu a nadradenosť. Stačí, že si len pričuchne k moci, a naplno ho pohltí.

Nechcem si ani predstaviť, ako si momentálne užíva mocenskú jazdu. Roky ho držala na uzde patologická potreba získať si otcovu priazeň. Prahol po nej, chytal sa akýchkoľvek omrvínok pozornosti, ktoré mu generál občas hodil.

Náš otec je však preč. Nepriatelia mu roztrieštili myseľ, kedysi obávaného Merricka Reddena premenili na živú, dýchajúcu zeleninu. Odkedy za nového generála Kontinentu vymenovali Trvisa, Roe má konečne šancu vystúpiť z otcovho tieňa a dokázať, že nie je len rozmazaný malý sráč, ktorý tragicky žiarli na svojich veľkých bratov.

Znovu sklbnem reťazami, keď vtom železné dvere ostro zapíjajú. Odsunú sa a vojde môj malý brat Roe.

Pri pohľade na mňa sa samolúbo uškrnie. Visím zo stropu ako kus mäsa v bitúnku.

„Dobré ráno, braček,“ pozdraví ťahavo. „Ako si sa vyspal?“

Vykročí ku mne, dlhými nohami rýchlo skracuje vzdialenosť. Rovnako ako ja a Travis je vyšší než priemerný človek, no nemá také široké plecia ako my. Je však mladý, vychudnutá postava ešte môže набраť objem.

Keďže neodpovedám, nespokojne prižmúri tmavé prenikavé oči. Jeho podobnosť s naším otcom ma odjakživa znervózňovala. Vždy keď vidím tie ostré črty, mám nutkanie cúvnuť.

„Chceš sa hrať na tichú domácnosť?“ vysmieva sa. „Urážaš sa, lebo si to pokášľal?“

Nadvihnem obočie. „Čo tým chceš dosiahnuť, braček? Čakáš ospravedlnenie? Dúfaš, že budem prosiť o život? Obaja vieme, že to sa nestane.“

Zatne päste. Neznáša, keď s ním hovorím takým tónom. Pomaly, rozvážne. Akoby som sa rozprával s malým dieťaťom. Možno by som sa k nemu nesprával tak protivne, keby nebol nezrelý zasran, ktorý ma celý život striedavo nenávidí a obdivuje.

„Kdeže, všemocný Cross Redden by nikdy neprosil,“ odvrkne Roe. „Hviezdny syn. Pán dokonalý. Nikdy nerobí chyby. Prečo by mal niekedy prevziať zodpovednosť za svoje činy?“

Jeho detinské frflanie ma rozosmeje, čo ho ešte viac našťve. Chce, aby som vybuchol a obhajoval sa. Zúrivo ho vytáča, že viem zachovať pokoj v akejkoľvek situácii. Vždy to tak bolo. Na rozdiel od Roa, čo je jeho najväčšou slabinou. Preto som ho nechcel v Striebornom bloku. Do tréningového programu som ho pustil len preto, lebo mi otec nedal na výber.

„Nuž, pán dokonalý,“ pokračuje, keď ďalej mlčím, „urobil si chybu.“ Uškrnie sa. Spokojne a sebavedome. „Strčil si vtáka do defektky a ona so svojimi defektnými kamošmi vyhodila do vzduchu tvoje milované Veliteľstvo.“

Nemením výraz, no v mojom vnútri to vrie. Keby ma nespúтали, holými rukami by som ho zaškrtil za tón, akým hovorí o Wren. Moje dievča nie je defektné. Nikdy nebolo ani nebude.

„A ja som tú štetku chytil,“ chváli sa. „Preto si tu vnútri a mňa povýšili.“

„Milé,“ vyslovím zdvorilo. „Na čo ťa povýšili, braček?“

Roe si pyšne skríži ruky na chudom hrudníku. „Na nadporučíka.“

Neprejavím ani štipku uznania a viem, že Roa to poriadne zožiera.

Pristúpi bližšie, ale drží si bezpečný odstup. Nie je hlúpy. Vie, že keby sa dostal priveľmi blízko, stačilo by mi zovrieť ho nohami

a tú jeho úbohú tenkú šiju by som zlomil napoly. Na úspešný útok nepotrebujem ruky.

„Všetci konečne vidia, kto skutočne si. Nezraniteľný, neomylný kapitán Cross je na kolenách. A dostala ťa tam ženská. Navyše nie hocijaká, ale zasraná striebrokrvná.“

Ani sa to nesnažím poprieť. Ešte pred zadržaním som sa rozhodol, že sa k niektorým veciam priznám. Úplné popieranie by Trávsa ešte viac podráždilo. Musí mať pocit, že aspoň čiastočne zvíťazil.

„Darlingtonová ma oklamala,“ pripustím. „Stáva sa to každému.“

„Mne sa to nikdy nestalo,“ chvastá sa Roe, čím dáva jasne najať, že sa od predošlého dňa nikam neposunul.

„Fiha. Zaslúžiš si povýšenie.“

V očiach sa mu zablyсне hnev.

Neviem sa ubrániť smiechu. „Čo odo mňa chceš, Roe? Mám ťa vyhlásiť za najlepšieho vojaka na svete? Za superdetektor striebrokrvných?“

Tvoje detekčné schopnosti totiž stoja za hovno, dodám v duchu. Telepatiu ovládam od ôsmich rokov. Určite mi pomáha, že ma neprezrádzajú žily. Ostatní Modifikovaní nevedia používať svoje dary bez toho, aby sa im nerozžiarili žily ako tekuté striebro, ale Roe nikdy ani len netušil, že by som mohol byť jedným z nich. Nikto o tom nemá poňatia.

„Si neuveriteľný, Cross.“ Neveriacky zavrtí hlavou. Človek s takou slabou vôľou ako Roe nemôže pochopiť, že by niekto v mojej situácii neprosil o milosť. „Aj teraz si myslíš, že máš všetko pod kontrolou. Si presvedčený, že rozhoduješ. Omyl. Travis je teraz generál. Velí Spoločnosti a nebude sa ti prispôsobovať tak ako otec. Ten ti trpel zhovievavosť s deviantmi. Nedával si pozor a dovolil si nepriateľovi preniknúť do našich radov.“ Nahnevane si zamrmle popod nos. „Dal si jej miesto v Striebornej elite.“

Aha, o to mu v skutočnosti ide.

Ironicky mi šklbne kútikom úst.

„Prečo sa na mňa tak pozeráš?“ zavrčí.

„Nerád ti to hovorím, braček, ale nedostal by si sa tam, aj keby Darlingtonová nebola v programe. Nikdy som s tebou nepočítal.“

Trhne ho, akoby som ho udrel, celé telo sa mu trasie od zlosti. Presne to je jeho najväčší problém. Jeho zjavné charakterové nedostatky mu vždy zatemnia úsudok, dohánajú ho k výbuchom hnevu a k chybám v nekonečnej snahe niečo dokázať.

Pohnem plecami, aby som ich trochu ponáťahoval, a ignorujem prudkú vlnu bolesti. Visím v týchto reťaziach takmer celý deň.

„Je to úplne mimo tvojej ligy, Roe,“ poviem drsne. „Travis ťa môže povýšiť pokojne aj na plukovníka, je mi to fuk. Nič to nezmení na skutočnosti, že nemáš výcvik ani skúsenosti na vedenie operácií v sektoroch.“

„Na zadržanie všetkých deviantov a nastrkanie ich do pracovných táborov netreba veľa skúseností,“ precedí odmietavo a na sekundu sa odmlčí. „Aj keď práve v tom sa s bratom nezhodneme. Mne je jedno, či ide o otrokov alebo lojalistov. Jediným riešením je postaviť ich pred popravnú čatu.“ Uškrnie sa. „Začať môžeme tvojou frajerkou.“

Myknem plecami a opäť mi ich prebodne bolesť. „Nie je to moja frajerka.“

Žijem pre ňu.

Nič veľké.

„Nie?“ Jeho úšľabok sa rozšíri. „Prečo si jej teda pomáhal zdrhnúť?“

Zachovám si kamenný výraz. Dôvodom môjho zadržania je Wrenin útek, aj keď viem, že Travis si stále nie je úplne istý, či som zradil Spoločnosť. Roe, naopak, neváhal. Obvinenie si užil.

„Nemám s tým nič spoločné,“ poviem. „Xavier sa zbláznil.“

„Obom nám je jasné, že Ford si bez tvojho dovolenia nepodrží ani len vlastného vtáka. Nezbehol by pre takú štetku. Iba ak by si mu to prikázal ty.“

Pozriem sa bratovi do očí a nedávam najavo podráždenie. „Ako dlho ma tu Travis plánuje držať?“

Roe asi ešte nevyzeral šťastnejšie. „Dokedy uznáme za vhodné.“

Množné číslo. Usilujem sa nezasmiať, no hlavne preto, lebo mi Roa už začína byť trochu ľúto a nechcem si z neho donekonečna robiť žarty. Seriem na to. Travis nie je idiot, Roovi nedovolí rozhodovať. Aspoň nie o ničom podstatnom.

„Myslím si, že týždeň, možno dva, ti postačia, aby si si upratal v hlave,“ dodá Roe stále s úsmevom a zamieri späť k dverám. „Aby si si pripomenul, komu máš byť verný.“

Dvere sa za ním zamknú a opäť ostanem sám s blikajúcimi svetlami a kvapkajúcim potrubím.

Netuším, ako dlho takto visím, no keď zrazu pocítim známe chvenie v zátylku, horné partie chrbta mám takmer meravé.

Wren.

Zaplaví ma úľava a okamžite prijmem telepatické spojenie. „Si v poriadku?“ spýtam sa.

„Áno. Zvládli sme to.“

Jej hlas mi uvoľní obrovskú vlnu emócií, ktorá by mi asi podlomila kolenná, keby som nevisel zo stropu.

Dostali sa cez Temnozem. Ani sekundu som o tom nepochyboval. Xavier vie, čo by nasledovalo, keby sa jej niečo stalo.

Na moment zvažujem, či jej poviem, že som zamknutý v cele so zdvihnutými rukami, ale má dosť starostí aj bez toho. Podľa toho, ako Wren poznám, okamžite by sa vzdala plánu o pridanie sa k Povstaniu a vletela by do Svätyne ako hurikán, len aby ma dostala von.

Nepotrebujem záchranu. Bratia ma nezabijú, príliš ma potrebujú. Istým chorým spôsobom im na mne záleží. Travisovi určite a u Roa to závisí od úrovne žiarlivosti v daný deň.

„Nemôžem hovoriť,“ pokračuje Wren, „no chcela som ti povedať...“ Nadýchne sa. „... že ťa ľúbim.“

Pri tých troch slovách sa mi srdce priam strojnásobí.

Wren netuší, čo to so mnou robí, akú surovú, až do kostí hlbokú emóciu vo mne vyvoláva vedomie, že ma táto žena miluje.

Čertovská irónia. Roky som utekal pred každou ženou, ktorá čo i len naznačila niečo podobné. V momente, keď som mal pocit, že ku mne niektorá začína cítiť niečo viac, zdrhol som. Nedovolil som to, lebo som vedel, že opätovať im city jednoducho neprichádza do úvahy. Moje srdce totiž už dávno patrilo inej.

Aj preto som si bez problémov užíval s Wren, skôr než som zistil, kým v skutočnosti je. Hoci šlo o moju podriadenú. Bola uzavretá a emočne nedostupná nielen pre mňa, ale pre kohokoľvek. Ani sekundu som sa nebál, že by sa do mňa mohla zamilovať.

Totálne ma rozhodilo, ako hlboko sa mi dostala pod kožu, a šťvalo ma, že ma k sebe nepúšťa bližšie. O to viac som zatúžil prelomiť jej pancier a dnes mám podozrenie, že niekde v podvedomí som už vtedy cítil, koho mám v skutočnosti pred sebou. Daisy. Dievča, s ktorým som bol celý život telepaticky spojený.

„Aj ja ťa ľúbim, holubica,“ poviem a takmer sa rozosmejem, lebo je to slabé slovo.

Jednoduchá, skromná veta ani zďaleka nevystihuje hĺbku môjho citu. Je ako prírodná sila. Nedá sa ovládať, vyráža mi dych.

Tá žena ma skrátka vlastní.

Vždy som bol majstrom sebaovládania. Som v tom po otcovi. Lenže od chvíle, keď som stretol Wren, rozpútala vo mne chaos. Pri nikom inom na svete sa necítim tak bezmocne a zároveň čertovsky nažive. Uchmatla si moje srdce už v detstve a bude jej patriť až do mojej smrti.

„Ozvi sa, keď budeš môcť,“ dodám, a hoci túžim počuť jej hlas vo svojej hlave čo najdlhšie, nezastavím ju, keď preruší telepatické spojenie.

Keby sme pokračovali v rozhovore, určite by vycítila, že sa niečo stalo. Daisy vždy vedela, kedy prestať tlačiť, no Wren to až tak nejde. Zdá sa, že Wren Darlingtonová je priveľmi tvrdohlavá a priveľmi bystrá.

Stále sa usilujem zladiť obe časti komplikovanej ženy, ktorú milujem.

Svoju najlepšiu kamarátku a dôverníčku z detstva Daisy, s ktorou som sa kedysi dávno spontánne prepojil. Dievča, ktoré mi ukázalo svoje slabosti a poznalo všetky moje.

A vášnivú Wren, stelesnenie ohňa. Ženu, ktorá ma priťahovala od prvého momentu, až mi to vôbec nedávalo zmysel.

V návale únavy zavriem oči a opriem si hlavu o biceps. Trasie sa mi od námahy, keďže ho mám celé hodiny nad hlavou.

Dúfam, že je Wren v poriadku.

Dôverujem Xavierovi, že na ňu dá pozor. Bez váhania by sa vrhol do dráhy strely za mňa alebo za kohokoľvek, koho mám rád, a ja by som urobil to isté preňho. Každá bunka môjho tela kričí, aby som chránil Wren sám, a z predstavy, že túto úlohu zverujem niekomu inému, hoci aj najstaršiemu priateľovi, by som najradšej tresol pästou do tehlovej steny.

Bolelo ma, že som s nimi nemohol ísť, keď sme ju dostali z mesta, ale mám tu naliehavé povinnosti. Matku. Mocou posadnutých bratov. Navyše stále nevieme, aké škody utrpelo otcovo vedomie.

Xavier sa o Wren postará, kým tu spravím poriadok. Musím tomu veriť.

Ak jej však niekto čo i len skriví vlas, spálím celý Kontinent na popol.

NEPRIATEĽSKÁ SILA

MENO: Wren Darlingtonová

HODNOSŤ: vojačka

SEKTOR: Z

STATUS: deviantka

POSLEDNÁ ZNÁMA POLOHA: Svätyňa

DÔVODY PÁTRANIA:

Vážne zločiny – vlastizrada, utajovanie

Ľahké prečiny – zničenie majetku

ĎALŠIE PODROBNOSTI:

ROK NARODENIA: 5 NE

VEK: 20

ROZPOZNÁVACIE ZNAKY: krvavé znamenie
na ľavom stehne

UPOZORNENIE:

Podozrivá je elitná ostreľovačka. Bývalá členka
Striebornej elity. Modifikácie neznáme, ale
krvavé znamenie naznačuje, že podozrivá má
veľkú moc. Postupujte s najvyššou opatrnosťou.

CIEĽ:

Zabiť na mieste.

WREN

1. KAPITOLA

Voláš sa *Stella Hessová*.
Stella Hessová.

Moja myseľ o to meno neustále zakopáva, točí sa čoraz rýchlejšie, ako rotory helikoptéry nad našimi hlavami.

Stella Hessová.

Je to pre mňa absolútne cudzie meno. Pôsobí čudne. Ako neznámy kus oblečenia, o ktorom niekto tvrdí, že patrí vám. Veľkosť sedí, padne vám ako uliate, no aj tak si pripadáte ako v šatách niekoho iného. Nepamätám si, že by som bola Stella, ale nedá sa to vylúčiť. Predtým, ako ma Jim Darlington na naliehanie mojej matky bleskovo odviezol zo Svätyne, som istotne mala nejaké meno. Mama totiž zverila ochranu svojho dieťaťa najbližšiemu priateľovi v okamihu, keď sa u mňa začali prejavovať jedinečné schopnosti Modifikovaných.

Aj mamino meno som sa dozvedela len nedávno. Marina Seranová.

Odjakživa som ju považovala za odvážnu, pretože prenikla do Veliteľstva v utajení s jediným cieľom – zničiť celú inštitúciu zvnútra. S pomocou môjho otca zasvätila život záchrane Modifikovaných Kontinentu. Spoločne boli ochotní zísť do akýchkoľvek krajností.

Ja som produktom ich inšpiratívnej lásky, dedička ich neutí-
chajúcej oddanosti cieľu.

Vlastne moment.

Sú to absolútne kraviny.

Všetko, čomu som kedy o svojich rodičoch verila, boli lži. Vý-
mysly. A aby toho nebolo málo, pravdu som sa dozvedela od mŕt-
veho muža v liste, ktorý by som možno nikdy nenašla, keby som
nemusela druhý raz v živote utekať z mesta.

Každé slovo, ktoré strýko Jim naškrabal na papier, mám vypá-
lené do mozgu ako značky, ktorými sme kedysi označovali doby-
tok v sektore Z.

*Povstanie nazýva tvojich rodičov zradcami z Čínového bloku.
Majú na svedomí smrť nespočetného množstva Modifikovaných.*

Tvoja matka zradila svoj ľud a tvoj otec jej pri tom pomáhal.

List? Najradšej by som na strýka Jima navrieskala. Nechal si mi
zásadné informácie v posratom liste?

Zrejme na to mal dobrý dôvod a veril, že mi to raz pomôže.
V skutočnosti vo mne však zanechal viac otázok než odpovedí.

Ak moja matka pomáhala Spoločnosti, prečo ju popravili?

Útok, ktorý moji rodičia pomáhali koordinovať, tragické bom-
bardovanie, ktoré vymazalo z povrchu zeme celú komunitu Mo-
difikovaných... Prečo by to urobili?

A ako mám toto všetko utajiť pred ľuďmi, ktorých dôveru si
mám získať, dopekla? Ušla som z mesta v presvedčení, že mierim
niekam do bezpečia, do útočiska, kde sa konečne prestanem scho-
vávať. Namiesto toho som zase na začiatku a skrývam sa.

S týmto obrovským tajomstvom mám pocit, akoby som kráča-
la priamo do ľavej jamy. Alebo skôr do nej letela v helikoptére,
ktorú pilotuje ďalší mŕtvy chlap. Myslela som si, že som ho pred
mesiacmi stratila v zničujúcej explózii.

Na sedadle vedľa mňa si Xavier Ford ukladá do lona spúta-
né zápästia a škripe zubami, akoby ich chcel rozdrviť na prach.
Zúri a ani sa mu nečudujem. Máme za sebou tri dni pochodu cez

Temnozom, miesto nočných mŕ. Potom ho hneď zadržali členovia Povstania, ktoré zjavne vedie môj starý, nie až taký mŕtvy priateľ Kaine Sutler.

Známy aj ako Grayson Blake.

Rafinovaný hajzlík.

Stačilo by, že nezahynul v ohnivej explózii, po ktorej sme mu dokonca vystrojili pohreb. No zistiť, že je to hviezdny pilot Povstania a absolútna legenda medzi Modifikovanými? Neuveriteľné. Dobehol ma.

„Len čo pristaneme, zlomím tomu kreténovi krk,“ zavrčí mi Xavier do ucha. „Tyler je mŕtva jeho vinou.“

Pri tej pripomienke okamžite vytriezviem. Tyler Strucková bola jednou z mojich inštruktoriek vo výcvikovom kurze, ktorý musia absolvovať všetci vojaci Veliteľstva, aby sa mohli pridať k armáde Kontinentu. Nepoznala som ju veľmi dobre, no so Xavierom si boli blízki. Netuším, do akej miery, ale jej smrť ho hlboko zasiahla.

Kaine, teda Grayson, ju voviedol priamo do pasce s vedomím, že budova vybuchne. Vedel, že Tyler ani náš spolubojovník Noah Jones odtiaľ nevyjdú živí. Všetko len aby Povstanie ukradlo lietadlo.

Grayson sa ma pred vstupom do helikoptéry, v ktorej teraz sedíme, spýtal, či som pripravená na vojnu. Ešte pred pár dňami som si myslela, že áno. Som tu, pretože chcem podporiť náš cieľ. Začala som spolupracovať so sieťou na sabotáži Veliteľstva. Strávila som mesiace na základni, počúvala som, ako sa hovorí o Modifikovaných, videla som, s akým strachom a opovrhnutím sa na nás pozerajú.

Zaslúžime si rovnocenné miesto v spoločnosti a som ochotná bojovať zaň. Som viac než pripravená spolupracovať s Povstaním, aby sme zlepšili život Modifikovaným ako ja.

Nie som si však istá, či by som bola schopná priviesť dvoch ľudí na smrť, tak ako to urobil Grayson.

Zjavne nie je tým istým chalanom s večne šibalským úsmevom či flirtujúcimi poznámkami, ktorého som spoznala počas tréningu. Mám pred sebou smrteľne nebezpečného operatívca siete, ktorý absolútne bez problémov pripraví dvoch ľudí o život. Možno nie vlastnou rukou, zato svojimi činmi.

Odrazu sa otočí na sedadle pilota, pery sa mu zvlia do krivého úsmevu, a keď sa nám stretnú pohľady, v jeho zelených očiach sa zjaví známy záblesk. Chvíľu potrvá, kým si zvyknem, že je z neho Grayson Blake. Musím však veriť, že je v ňom stále niekde ukrytý môj priateľ Kaine.

„Urobte mi láskavosť,“ zatiahne Grayson. „Prosím vás, nevracajte v mojej mašine.“

Zamračím sa. „Prečo by sme mali vra...“ Vtom sa vrtuľník bez varovania nakloní a žalúdok sa mi prepadne až ku kolenám.

Do hrdla mi vystrelí nevoľnosť a musím rýchlo prehĺtať, aby som ju udržala na uzde. Ako sa vôbec dá takto letieť? Helikoptéra je takmer na boku. Nato prudko zabočí a žalúdok sa mi znovu obráti.

Z výšky je Temnozem ako hustá prikrývka čiernej hmly, ktorá sa víri a vlní ako masa oblakov plaviacich sa oblohou. Strýko Jim sa kedysi obával, že by nejaké lietadlo mohlo nazrieť na našu malú čistinu. Teraz mi je jasné, že nemal dôvod na strach. Cez tú zlovestnú čierňavu nevidno absolútne nič.

Krajina za oknami sa náhle zmení, keď helikoptéra vletí do horského údolia. Pred očami sa mi mihajú zelené a hnedé záblesky. Svieža tráva. Úzka kľukatiaca sa rieka. Letíme tak rýchlo, že nestíham zaostriť na nijaký detail. Nechápem, ako môže Grayson manévrovať s takou presnosťou. Akoby bola helikoptéra predĺžením jeho tela. Nepopieram, je to pôsobivé.

Vrtuľník sa napokon narovná, môj žalúdok sa upokojí a opäť pokračujeme normálnou rýchlosťou.

Oproti mne a Xavierovi sú na sedadlách pripútaní dvaja chlapi s kamennou tvárou, ktorí mu predtým nasadili putá a vtiahli ho

do helikoptéry, keď nás Povstanie vyzdvihlo v Temnozemi. Od začiatku letu nepovedali ani slovo. Rovnako mlčí aj Graysonova kopilotka, ryšavá mladá žena s dlhým vrkočom a ostrážitým výrazom.

V mysli som si už otvorila cestu, aby som otestovala ich štíty a zistila, či im možno čítať myšlienky, no ich vedomie je ako oceľový trezor. Prehľadávanie prípadných slabín by chvíľu trvalo a čas je luxus, ktorý si momentálne nemôžem dovoliť. Nepotrebujem však psychické schopnosti, aby som vedela, na čo myslia.

Chlapi sú pripravení zabiť Xaviera, ak by čo i len nesprávne žmurkol.

Kopilotka mi zase absolútne neverí.

Vyzriem z okna a pri pohľade na svah hory sa strhnem. Dočerta. Netušila som, že sme tak blízko.

Helikoptéra sa opäť nakloní. Pred očami mi preletia zubaté štíty, strmé útesy a hustý les. Vzápätí sa pred nami zjaví mohutná kamenná stena.

Smerujeme priamo do hory.

Srdce mi vystrelí až do hrdla. Pripravím sa na náraz, no hora sa pred nami zrazu otvorí. Je to falošná skalná stena. Zamaskovaný tajný vchod. Odsunú sa krídla obrovských dverí a odhalia temný priestor.

Vlietame do niečoho, čo vyzerá ako rozľahlý hangár, a prirodzené svetlo nahrádza umelé. Vrtuľník jemne dosadne na čierny asfalt, rotory ešte niekoľko sekúnd rovnomerne syčia, kým úplne neutíchnu.

„Sme vnútri prekliatej hory?“ vyletí z Xaviera.

Grayson sa zo sedadla pilota zachechce a odopne si pásy.

„Vitajte na základni Modré ostrie,“ zahlási. „Alebo len Ostrie.“

Hlavou mi prebehne milión otázok. Prečo sa základňa volá Modré ostrie? Koľko ľudí tu žije? Ako je možné, že ju celé tie roky nik neodhalil? Spýtala by som sa, no mám pocit, že so Xavierom po boku mi nikto nič neprezradí.

„Von,“ zvrieskne na mňa jeden zo zachmúrených chlapov a odpoviem mu rovnakým zamračením.

Druhý z dvojice vyvlečie spútaného Xaviera bočnými dverami a ja vyskočím za nimi.

Zvedavo si obzerám okolie, kde majú flotilu lietadiel, možno aj bombardér B-8, ktorý Grayson ukradol Veliteľstvu. Okrem niekoľkých vozidiel s otvorenou korbou, motoriek a tejto helikoptéry je však hangár prázdny.

Pohľadom prejdem po krátkej pristávacej dráhe k masívnej kovovej stene na konci. Po oboch stranách sú pripevnené klávesnice, na strope blikajú červené svetlá kamier. Stavila by som sa, že hlavný hangár je za stenou a tento predný slúži výlučne na vzlety a pristátia.

„Čo je to za miesto?“ zamrmle Xavier mrzuto. Nespúšťa oči z Graysona.

„Prázdny objekt z poslednej vojny.“ Grayson zabuchne dvere helikoptéry a vytiahne z vrečka elegantné zariadenie. Skontroluje displej.

Je menšie než komunikátory Spoločnosti a strieborné, nie čierne. Adrienne mala podobné pri našom prvom stretnutí na základni Veliteľstva. Povstanie zrejme disponuje vlastnou technológiou, čo vo mne tiež prebudí zvedavosť.

„Ako ste ho našli?“ nalieha Xavier.

Grayson otvorí ústa na odpoveď, no kopilotka naňho nespokojne zažmúri, tak sa obráti k dvojici mužov. „Odvedte ho do cely.“

Zaplaví ma panika.

„Moment,“ protestujem. „Prestaňte. Hovorila som vám, že mi pomohol utiecť.“

„A ja som ti povedal, že mi je to jedno,“ odvetí Grayson. Zagúľla očami, keď Xavier zaujme útočný postoj, akoby sa chystal klásť odpor. „Nebojuj s tým, Ford. Dostaneš príležitosť na obhajobu. Zatiaľ si to zbytočne nestážuj.“

So Xavierom sa na seba pozrieme a prebehne medzi nami tichá

výmena. Možno nie je telepat ako ja, no aj očami mu viem odovzdať správu jasne a zreteľne.

Neskôr spolu vymyslíme plán.

Krátko prikývne. Možno je otravný, ale nie hlúpy. Nie nadarmo sa stal nadporučikom Veliteľstva a vybrali ho do najžiadanejšej jednotky Strieborného bloku.

S trucovitým výrazom sa dá odvieť k neďalekým dverám. Nemajú kľučku, len hladký kovový povrch a skener na stene, ktorý vyžaduje odtlačok palca. Odsunú sa a muži do nich strčia Xaviera. Vzápätí sa hermeticky s tichým sykotom zatvorí. Zjavne tam majú prechodovú komoru.

Hneď nato si ma kopilotka premeria a vôbec sa neunúva skrývať nedôveru. „Máš to pod kontrolou?“ spýta sa Graysona.

Po jeho prikývnutí bez ďalšieho slova zmizne v prechodovej komore.

Konečne sme sami.

Neviem, čo si mám myslieť o tomto novom Kainovi. Vlastne o Graysonovi Blakovi. Zahľadím sa na jeho sivé bavlnené tričko s vyhrnutými rukávami a čierne nohavice obopínajúce dlhé nohy. Keď som ho videla naposledy, mal na sebe rovnakú modrú uniformu Veliteľstva ako momentálne ja.

„Ford si nezaslúži sedieť v cele,“ precedím temne. „Pomohol mi utiecť zo Svätyne. Bez neho by som Temnozemou neprešla.“

„Ako som už povedal, o jeho osude rozhodne Autorita.“ Zbadá moju frustráciu, tak zjemní tón. „Nadporučíkovi Strieborného bloku nedáme voľný prístup na základňu. Ostáva za mrežami až do odvolania.“

„Inými slovami, kým sa nerozhodnete, či ho zabijete.“

„V podstate áno.“

Pokrútim hlavou. „Na základni Veliteľstva si nebol takýto bezcitný.“

„Nie,“ pripustí priamo, no vzápätí sa mu zaiskrí v očiach. „Zato som bol očarujúci. Milý. Neuveriteľne vtipný.“

Nadviažem vlastným zoznamom. „Namyslený, otravný...“

Žmurkne na mňa. „Mám viaceré danosti, Darlingtonová. Ešte si si to nevšimla?“

„Zaregistrovala som akurát to, ako som na tvojom pohrebe plakala. Smútila som za tebou.“

Hravý záblesk na tvári mu vyhasne. „Viem a je mi to ľúto. Naozaj. Mal som však poslanie. Práve ty by si to mala chápať. Bola si na tom podobne, keď sme ťa naverbovali.“

„My,“ zopakujem a stále sa s tým usilujem vyrovnáť. „Nejde mi do hlavy, že si bol celý čas Modifikovaný.“

Aj keď sa naňho obviňujúco mračím, neviem odolať a otvorím mentálnu cestu. Pred nadviazaním telepatického spojenia treba vždy požiadať o súhlas. Je to jemné štouchnutie, zdvorilý spôsob, ako získať prístup k mysli, na rozdiel od frekvencie čítania myšlienok, vďaka ktorej sa dá pretlačiť dovnútra násilím. Každý Modifikovaný má našťastie vnútorný poplašný systém určený na boj proti neželanému vniknutiu. Ak sa niekto dostane cez štít Modifikovaného, do zátylku mu vystrelí elektrický výboj a upozorní ho na nebezpečenstvo.

V telepatickej komunikácii majú Modifikovaní vlastné, jedinečné energetické podpisy. Pri spojení sa s niekým hneď rozpoznajú jeho energiu, a ak zomrie, energia zmizne.

Grayson telepatický podpis nemá.

Mätie ma to. Má silný štít, čo znamená, že jeho myseľ by sa teoreticky dala čítať. Po telepatickej energii však niet ani stopy.

„Prečo sa s tebou nemôžem prepojiť?“ hľadím naňho s podozrením v žalúdku. „Aký druh Modifikovaného vlastne si?“

„Bez telepatie.“

Moju nedôveru nahradí prekvapenie. „Sprostosť.“

„Je to pravda.“ Pokrčí plecami. „Sme vzácný druh.“

„Si naozaj Modifikovaný?“

„Áno.“

„Čo teda dokážeš?“

Rozosmeje ho to. „Prepáč, kovbojka. Momentálne pre teba platí režim obmedzených informácií. Kým sa nestretneš s Autoritou, nijaké ďalšie odpovede nedostaneš.“

„Fajn. Kde je Autorita? Kde je Adrienne?“

„Čoskoro ťa predvolajú na brífing.“ Komunikačné zariadenie v ruke mu zavibruje a s povzdychom znovu skontroluje displej.

„Sú to oni?“

„Nie.“ Strčí zariadenie do vrečka, vykročí a naznačí mi, aby som ho nasledovala.

Snažím sa stíhať s jeho dlhými krokmi a zároveň nasávam všetko, čo vidím. Štruktúru základne Veliteľstva som považovala za zložitú, no Ostrie je rozľahlá sieť tunelov a chodieb zaliatych umelým svetlom. Všade sú kamery a takmer každé dvere vyžadujú odtlačok prsta alebo sken oka.

„Je to pevnosť alebo väzenie?“ spýtam sa s úžasom nad bezpečnostnými protokolmi.

„Asi oboje,“ odvetí Grayson bez spomalenia.

„Vnútri hory, stále sa mi to nechce veriť.“

„Je to super, čo?“

Otvoria sa pred nami automatické dvere a zamierime ďalšou dlhou chodbou k výťahom.

„Koľko má toto miesto úrovní?“

„Tri. Momentálne sme na operačnom poschodí, kde sa nachádzajú naše tréningové priestory, veliteľské centrum, zbrojnica, komunikácie. Druhé poschodie slúži na výskum a spravodajstvo. Nájdeš tam ošetrovňu, laboratóriá a podobne. Najvyššie poschodie je personálne.“

Výťahom vyjdeme na tretie poschodie, kde mi Grayson počas svižnej chôdze ukazuje rôzne priestory. Spoločné zóny, jedáleň, kuchyňu. Na ceste bludiskom míňame len hŕstku ľudí. Všetci sú v civilnom oblečení, a hoci sa líšia farbou pleti aj vlasov, v očiach majú pri pohľade na mňa rovnakú zvedavosť.

„Vedia, že som Modifikovaná, však?“ zamrmlám, keď si ma jeden okoloidúci premeria z boku.

Grayson prikývne. „Do Ostria majú povolený vstup len Modifikovaní. Aj preto tu Ford nebude vítaný. Škoda, že si to najprv neprebrala s Adrienne, kým si ho sem dovliekla.“

„Neskoro. Už je tu. Prečo sa to volá Ostrie?“

„Pretože táto hora je plná hrotokameňa. Zakladatelia Povstania na ňu narazili po prevrate generála Reddena a zvolili svojrázny prístup k pomenovaniu.“ V očiach mu zatancuje pobavenie.

Jeho narážka na prevrat je deprimujúcou pripomienkou, že Povstanie funguje už dvadsaťpäť rokov. Štvrt' storočia boja proti režimu, ktorý nás chce buď mŕtvych, alebo ako občanov druhej kategórie. Generál Redden len pred pár dňami oslávil strieborné jubileum svojej vlády a ja som priamo v tanečnej sále sledovala jeho zdrvivú porážku, keď mu Adrienne roztrieštila mozog. Stála som tam v úplnom šoku, keď pred našimi očami spravila z generála trosku.

Zastavím Graysona a chytím ho za predlaktie. „Vedel si, čo sa Adrienne chystá urobiť generálovi Reddenovi na jubileu?“

„Áno,“ odvetí rýchlo. Bez ospravedlnenia v hlase.

„Nechal si ju? Doslova mu upražila mozog.“

„Nemôžem povedať, že by to mnou nejako otriaslo. Ten chlap zabil desaťtisíce Modifikovaných. Bol to nepriateľ a my vieme vojnu.“

Viem, že má pravdu, ale nemali by v boji existovať nejaké pravidlá? Nejestvuje vo vojne niečo ako česť?

Vnútorňý hlas sa mi okamžite vysmeje. Pripomenie mi, že som ovládla ženu, aby si strelila do hlavy.

Tá spomienka vo mne vyvolá vlnu nevoľnosti. Roztrasú sa mi ruky, tak si ich cestou za Graysonom pritlačím k bokom.

Ani po niekoľkých dňoch neviem z mysle vymazať hrôzu z toho, čo som vykonala.

Obrala som niekoho o slobodnú vôľu. Je to odporná predstava a pripadá mi ako jeden z pomstychtivých bohov, o ktorých sme čítali v škole. Pohrávali sa so smrteľníkmi, ktorých stvorili. Kládli

im pasce, zvädzali ich, mučili ich, kedykoľvek sa im zachcelo. Väčšina tých smrteľníkov však bola nevinná. Jayde Valenceová, ktorú som zabila, mala od nevinnosti ďaleko. Bola generálovou pravou rukou a pomáhala mu zabíjať a zotročovať vlastných ľudí. Svet je bez nej lepším miestom.

Nie je lepší aj bez generála? Zničenie nepriateľa takého kalibru možno ospravedľňuje Adriennin čin.

Aj môj.

Prinajmenšom si to neustále nahováram.

Napokon dorazíme k obytným priestorom základne. Grayson sa zastaví pri dverách na konci chodby a priloží palec k skeneru. Zámka sa uvoľní a vstúpime do niečoho, čo vyzerá ako malý byt.

Zrejme patrí jemu, pretože vo vzduchu sa vznáša jeho vôňa – svieže citrusy a borovica. Na vysokej stoličke pri kuchynskom pulte je prehodená letecká bunda. V obývacej časti vidím pohovku, dve kreslá a stôl zaprataný niekoľkými tabletmi a poloprázdnu šálkou kávy. Široký priechod naprieč hlavným priestorom vedie zrejme k spálni a ku kúpeľni.

„Bývaš tu?“

Prikývne.

„Prečo som v tvojom byte, Kaine?“

„Grayson,“ opraví ma. „No môžeš mi hovoriť Gray ako väčšina ľudí.“

„Prečo som v tvojom byte, kretén?“

Mykne mu perami. „Pretože ti ešte nepridelili izbu.“ Zamieri ku kreslu. „Zohnal som ti od Luisy čisté šaty.“

„Od Luisy?“

„Stretla si ju v lietadle. Moja kopilotka. Máte približne rovnakú veľkosť.“ Zdvihne z kresla kôpku oblečenia a podá mi ju. Kývne hlavou na priechod za mnou. „Kúpeľňa je tam. Si celá od blata a páchneš ako táborák. Pokojne sa osprchuj. Medzitým by mala byť Autorita pripravená na stretnutie s tebou.“

Vďačne prikývnem. Naozaj sa cítim špinavá a po dňoch strávených v Temnozemi zúfalo potrebujem očistu. Zišla by sa mi aj chvíľa osamote.

Sprchovací kút je malý, určený pre jedného človeka. Pustím vodu a rozmýšľam, odkiaľ vlastne prichádza, ako napĺňa potreby. Žeby podzemné rezervoáre? Ako filtrujú vzduch tak hlboko v hore? Ako regulujú teplotu? Táto základňa vo mne vyvoláva obrovskú zvedavosť.

Prechádzam mydlom po celom tele a zmývam zo seba špinu z cesty. Sledujem, ako sa víri pri mojich nohách a mizne v odtoku. Umyjem si vlasy, ktoré mi podrástli a siahajú hlboko pod prsia. Šampón vonia po citrusoch a pokožku hlavy si drhnem trikrát, pretože žlté mravce v Temnozemi majú nepríjemný zvyk dostať sa do vlasov aj oblečenia.

Keď sa konečne zbavím pocitu, že mi po tele plazia chrobáky, otočím sa k prúdu vody a zavriem oči. S mokrou tvárou si konečne dovoľm urobiť to, čomu som sa celý deň zúfalo bránila.

Ohlásim sa svojmu najlepšiemu priateľovi.

Wolfovi.

Crossovi.

Predpokladám, že má v meste plné ruky práce a napravuje chaos, ktorý som po sebe zanechala. Upratuje po útoku Modifikovaných, ktorý zničil hangár Veliteľstva a vyradil časť ich flotily. Brat z neho teraz určite nie je nadšený. O našom vzťahu síce verejne nikto nevedel, no Crossov starší brat Travis tušil, že sme spolu. Travisovo vymenovanie za nového generála situáciu ešte viac komplikuje. Má absolútnu moc. Ak sa rozhodne Crossa potrestať za akékoľvek domnelé previnenie, môže.

Pri počutí známeho hlasu v hlave ma zaplaví vlna emócií.

„Si v poriadku, holubica?“

Holubica.

Spočiatku to bolo ťažkovanie, no časom sa zmenilo na výraz náklonnosti. Keď ho teraz počujem, doslova sa roztápam. Mám

ho radšej než oslovenia ako *zlato* či *drahá*, hoci z jeho sexi úst by som sa nebránila ničomu. Cross by mi mohol recitovať aj strany z manuálu o zbraniach a vzrušilo by ma to.

Predstavím si jeho dokonalú tvár, kobaltovomodré oči, posmešnú jamku a šibalský úsmev. Myslím na jeho vysoké pevné telo a veľké šikovné ruky. Po chrbtici mi prebehne horúci záchvev a nemá nič spoločné s horúcou vodou, ktorá mi búši do pokožky.

„Zvládli sme to. Dostali sme sa na základňu Povstania,“ poviem.
„Výborne.“

Niečo v jeho hlase ma zarazí. „Stalo sa niečo? Znieš inak.“

S odpoveďou chvíľu váha. „Odkedy si odišla, veľa som ne-
naspal.“

„Kde si? Vo svojom byte?“

Ďalšia pauza. „Áno.“

„Čo sa deje?“ nalieham.

„Vládne tu chaos,“ odvetí napokon. „Totálny.“

„U nás tiež. Zadržali Xaviera.“

„Čakal som to.“

„Dúfala som, že za pomoc pri mojom úteku budú zhovievavejší. Urobím všetko, čo bude v mojich silách, aby som ho dostala von, no možno budeme potrebovať tvoju pomoc.“

Len čo to vyslovím, uvedomím si, že to nie je možné. Vyzdvihnutie by znamenalo prezradiť polohu Ostria a to nemôžem urobiť. Ani v Crossovom prípade. Ohrozila by som každého človeka na základni.

„Neviem, nakoľko je to reálne,“ povie. „Sledujú ma ako jas-
traby.“

„Podozrieva ťa Travis, že si mi pomohol utiecť?“

„Povedal som mu, že si ma oklamala a zviedla Xaviera, aby šiel s tebou, ale neviem, či tomu verí. V každom prípade ho neteší, že som ťa pustil do Striebornej elity. Myslí si, že som ohrozil spravodajské informácie Spoločnosti.“

Nastavím tvár prúdu zo sprchy, aby som mohla predstierať, že ju nezmáčajú slzy, ale voda. Štve ma predstava, že Cross je úplne sám v meste bez akejkoľvek zálohy.

Zaváham, koľko mu ešte prezradiť, no pripadá mi nesprávne niečo pred ním tajiť. Automaticky to teda zo mňa vypadne.

„Kaine je nažive.“

„Žartuješ?“

„Nie. V Striebornom bloku celý čas pracoval pre Povstanie. Pomohol im v tú noc, keď ukradli bé osmičku.“

Zvyšok si nechám pre seba. Crossovi síce dôverujem, no zároveň cítim zvláštnu lojalitu ku Graysonovi. Teda ku Grayovi, či ako sa vlastne volá.

Pokiaľ sa k nám Cross naplno nepridá a nezačne pracovať so sieťou, nepotrebuje vedieť, že Kaine je pilot Grayson Blake, o ktorom Strieborná elita zbiera informácie.

„Ten hajzel nás celý čas vodil za nos?“

„Nezabúdaj, že aj ja som bola v utajení,“ namietnem. „Ak sa nehneváš na mňa, nemôžeš sa ani naňho.“

„Môžem, doriti.“

Jeho pobúrené zavrčanie ma rozosmeje. Je šialené, ako veľmi mi chýba, pritom sme od seba len pár dní. Moje pery túžia po jeho ústach, ruky ma svrbia od túžby prejsť po jeho vypracovaných svaloch, tetovaniach, pevnej línii jeho sánky.

„Kaine je teda Modifikovaný?“ spýta sa Cross a takmer si viem predstaviť, ako jeho bystrý vojenský mozog zvažuje dôsledky.

„Áno, ale neviem, aké má schopnosti.“

Koža mi od tepla pomaly červenie, tak vypnem vodu a vystúpim na čiernu gumovú podložku za sklenými dverami. Vedľa umývadla nájdem čistý uterák, zabalím sa doň a zotriem paru zo zrkadla. Gray tu nechal aj kefu na vlasy, zubnú kefku a niekoľko ďalších toaletných potrieb. Môj mŕtvy kamarát je hotový džentlmen.

V mojej hlave zavládne ticho. Zahľadím sa na svoj odraz v zrkadle a pár unavených medovohnedých očí.

„Prečo si neodišiel so mnou?“ vyhráknem.

„Vieš prečo. Musím chrániť svoju matku. A niekto musí držať mojich bratov na uzde. Travis práve vyhlásil vojnu.“

„Áno, a stojíme v nej na opačných stranách, hoci by sme mali byť na rovnakej,“ pripomeniem frustrovane.

„Nemohol som s tebou ísť, ani keby som chcel,“ vráti mi to Cross rovnako podráždene. „Povstanie by ma na mieste zabilo. Som syn generála Reddena. Nikdy mi nebudú dôverovať.“

„Čo keby si im výmenou za azyl ponúkol spravodajské informácie? Hovoril si, že Travis zhromažďuje všetkých známych Modifikovaných v sektoroch. Zabíja ich?“

„Myslím si, že väčšinu z nich zatiaľ posielajú do pracovných táborov. Nijaké informácie mi nikdy nezískajú ich dôveru.“

„Ani keby vedeli, že si Modifikovaný?“

„Povedala si im o mne?“

Jeho otázka vo mne vyvolá šok. „Jasné, že nie. Nikdy by som to nespravila, ale keby podľa mňa vedeli...“

„Ešte viac by ich to vytočilo,“ dokončí namiesto mňa. „Nebol by som len nepriateľ, ale aj zradca vlastného ľudu. O nič lepší než Jayde Valenceová alebo ktorýkoľvek z ostatných lojálnych Modifikovaných.“

„Ty predsa nie si verný,“ ohradím sa. „Máš vari sám zvrhnúť režim, ktorý preniká do každého aspektu spoločnosti? Robíš, čo je v tvojich silách, aby si systém zmenil zvnútra a zachránil životy, ktoré môžeš.“

„Wren,“ vysloví drsne, „naozaj si myslíš, že tvoje Povstanie to bude vnímať takto? Jednoducho vyhlásia, že nerobím dosť. Obom nám je to jasné. A potom ma zabijú,“ zopakuje.

Nechcem, aby mal pravdu, ale obávam sa, že ju má.

„Musím ti povedať ešte niečo.“ Odmlčím sa a usilujem sa rozuzliť nevysvetliteľný uzol hanby, ktorý sa vo mne zrazu objavil. „V Temnozemi som našla v našej starej chate list od strýka. Písal v ňom, že moji rodičia boli zradcovia Povstania a ich činy stáli životy stovky Modifikovaných.“

„Doriti. Povedala si to ešte niekomu?“

„Nie.“

„Dobre. Nerob to.“ Crossov tón je ostrý, nekompromisný. „Nikom ani slovo. Keby sa to dozvedeli, zrejme by to ohrozilo tvoj život.“

„Viem.“

Odhrnem si mokré vlasy z čela a siahnem po menšom uteráku, aby som si ich osušila. Cross opäť stíchne. Prejde niekoľko sekúnd, kým sa mi jeho chrapľavý hlas znovu rozleje myslou.

„Daisy.“

„Áno?“

„Ľúbim ťa.“

Bolestivo mi stiahne srdce. „Aj ja teba.“

„Ozvem sa ti neskôr.“

Skôr než stihnem odpovedať, je preč. Spojenie sa preruší a Cross mi už chýba.

Utriem si vlasy, učešem ich do vrkoča a oblečiem si veci, ktoré mi priniesol Gray. Čierne legínsy sú pružné a sedia mi dobre, no tričko je mi cez hrudník primalé. Mám väčšie prsia než Luisa.

Vyjdem do obývacej časti a Gray tam práve hovorí do komunikátora. Znie podráždene, a keď ma zbadá, bez zaváhania hovor ukončí.

„Porozprávame sa o tom neskôr,“ zamrmle a zasunie zariadenie do vrečka.

„Vďaka za oblečenie,“ vyslovím.

Skĺzne po mne pohľadom a zaiskrí sa mu v očiach, keď zočí moje bosé nohy. „Obuj sa. Autorita je pripravená na stretnutie.“

„Fiha, aká pocta.“ Na kresle na mňa čakajú čisté topánky a pár ponožiek. „Autorita je niečo ako vodcovská rada?“ nadhodím pri šnurovaní. „Koľko ľudí v nej je?“

„Päť.“

„Vrátane Adrienne.“

„Áno.“

„Aj teba?“

„Jasné.“

Zdvihnem obočie. „Máš tu riadnu moc, Grayson.“

„Presne tak, Wren.“

Uškrnieme sa na seba a na okamih je to ako za starých čias na základni Veliteľstva.

Dobre. Možno mi chybal. Jeho smiech, podpichovanie, seba-vedomé vtipy.

Asi až tak nezúrím, že stále žije.

„Kto sú ďalší traja?“ vyzvedám ďalej a vyskočím na nohy.

„Čoskoro ich spoznáš.“

Výťahom sa zvezieme na operačné poschodie. Gray ukáže na dvere na konci chodby a vysvetlí, že tam je tréningové krídlo.

„Naše strelnice ťa ohromia,“ pokračuje. „Viem, ako zbožňuješ zbrane.“

„Asi by si si už nemal utáňovať z mojej lásky k zbraňam, keďže som sa práve dozvedela, aký si zamilovaný do lietadiel.“

Dorazíme k dvojici širokých kovových dverí s ďalšou bezpečnostnou klávesnicou.

„Toto je generálny štáb.“ Gray sa chystá naskenovať palec, no zastaví sa. „Buď pripravená.“

Zamračím sa. „Na čo?“

„Ehm...“ Zavrie ústa a opäť ich otvorí. Nakoniec si povzdychne. „Uvidíš sama,“ dodá a priloží palec k skeneru.

Za dverami sa zjaví obrovská miestnosť osvetlená ostrými fluorescenčnými žiarovkami, uprostred stojí dlhý stôl. Strop tvorí mriežka potrubí a ventilácií, podlaha je z leštených tmavých dlaždíc, na ktorých duní každý náš krok. Po stenách sú rozmiestnené holoobrazovky aj niekoľko monitorov zo Starej éry, ktoré vyžadujú elektrickú zástrčku. Možno záložný systém.

Na stole je ďalšia holoobrazovka. Sedia pred ňou dve ženy a sledujú zeleno-biele častice premietajúce obraz, ktorý neviem rozoznať. Zachytím záblesk červených vlasov a pohľad mi padne na

dobře známou tvář. Velké oči, zmyselné ústa, úzka brada. Adrienne nie je vyslovene krásna, ale rozhodne zaujme.

Vedľa nej sedí staršia žena s bledou pokožkou a krátkymi blond vlasmi, v ktorých jej kde-tu vykukujú strieborné pramienky. Na čele stola stoja dvaja muži chrbtom k nám. Jeden má zrejme pred tridsiatkou, medovú pleť a krátke vlasy. Pozrie sa na nás.

Druhý muž sa otočí za zvukom našich krokov a od šoku sa mi takmer podlomia kolená.

Na sekundu nemôžem dýchať. Zvierajú sa mi pľúca. Aj hrdlo. Som prikovaná na mieste, úplne ohromená tým, čo vidím.

Je to strýko Jim.

2. KAPITOLA

Strýka Jima som naposledy videla na popravisku. Hruď mu zasypali guľky, krv sa rozlievala po drevenej podlahe. Počula som jeho hlas v hlave. *Zbohom, vtáčatko*. Cítila som, ako ma opúšťa jeho energia, keď naposledy vydýchol.

Zomrel.

Teraz stojí predou mnou. Bez strelných rán. Bez krvavých stôp. Stojí vzpriamene. Vyzerá zdravo a nezmenene, iba špinavoblonďavé vlasy má kratšie a okolo spánkov viac šedin, akoby za šesť mesiacov od postrelenia zostarol o celé desaťročie.

Zrak mi ponižujúco zahmlia slzy. Rýchlo zažmurkám, no je už neskoro. Po lícach mi stečú dva pramienky a podvedome sa odtackám k nemu ako jedno z neistých teliat na našom ranči, keď sa prvý raz učili chodiť.

Asi meter od neho ma na mieste priklincuje chlad, keď sa nám stretnú pohľady.

„Nie si Jim,“ obviním ho.

Jeho hnedé oči sú síce navlas rovnaké ako strýkove vrátane zlatých bodiek okolo zreníc, no toto nie je muž, ktorý ma posledných pätnásť rokov ľúbil a chránil.

„Nie,“ odvetí chrapľavo. Aj hlas má rovnaký, dopekla. Ako je to možné? „Som Julianov brat Kallister.“

Zalapám po dychu, pľúca mi kričia po kyslíku, ktorý im odopieram. Silene do seba nasajem vzduch a snažím sa spomaliť tlkot srdca.

Vedela som, že strýko Jim mal brata, ale spomínal ho zriedka, vlastne takmer nikdy. Nevravel však, že sú dvojčatá. Dokonca jednovaječné. Keby stáli vedľa seba so zatvorenými očami, nerozoznala by som ich.

Chlap predom mnou však má drsný, vypočítavý pohľad. Jim bol tvrdý, to áno, ale hľadel na mňa vždy s citom.

„Vyzeráš presne ako on.“ Hlas sa mi chveje, tak si odkašlem. „Zopakuješ mi ešte raz svoje meno?“

„Kallister.“ Natiahne ku mne ruku.

Chvíľu na ňu hľadím. Pod nechtami nevidno špinu. Chýbajú aj drobné ranky a zárezy z opráv plotov a zaháňania dobytká. Strýko Jim mal ruky rančera. Tieto sú čisté a upravené, akoby veľa manuálne nepracovali.

Spomeniem si na dobré vychovanie a uchopím mu zápästie na pozdrav.

„Patríš do tejto rady?“

Očami prebehnem miestnosť. Adrienne a druhá žena nás pozorujú a ani to neskrývajú. Gray sa medzitým pridá k mladšiemu mužovi a z niečoho sa uchechtávajú.

„Áno, slúžim v Autorite.“ Skúma ma rovnako pozorne ako ja jeho. „My piati zodpovedáme za každé operačné rozhodnutie v Ostrí.“

Viem, že som neslušná, ale jednoducho od neho neviem odtrhnúť zrak. Jeho podobnosť so strýkom Jimom je znepokojujúca a najradšej by som ho zasypala tisícami otázok.

Vtom ma niečo pošteklí na šiji. Predpokladám, že je to on. Jeho energetický podpis nespoznávam, ale určite nie je Jimov. Znamená to, že hoci majú dvojčatá rovnakú DNA, neplatí to pre modifikovanú energiu, ktorá im prúdi v žilách.

„Viem, že máš otázky,“ povie Kallister, len čo nadviažeme mentálne spojenie. „Porozprávame sa po brífingu, ak chceš.“

Slabo prikývnem. Potľapká ma po ruke a odsunie mi stoličku.

Všetci si sadnú, Adrienne sa predkloní s prepletenými rukami a zdvihne ku mne obočie.

„Som ohromená,“ začne. „Nikto neprejde Temnozem živý.“

„Nebolo to jednoduché,“ odvetím vyhybavo. Títo ľudia sú pre mňa cudzinci. Nemôžem im povedať, že sme tam so strýkom Jimom tri roky žili.

Alebo o tom už vedia?

Zaváham. Automaticky som predpokladala, že Jim pred nimi moju skutočnú minulosť utajil, ale Kallister je jeho dvojča. Možno boli celý čas v neustálom kontakte, nie odcudzení, ako tvrdil Jim.

Zrazu mi dôjde, že som sem vošla úplne naslepo, a prvý raz od príchodu do Ostriá ma premkne skutočný strach. Len slabý záblesk ako kvapkanie z netesniaceho kohútika, ktorý mi pri každej kvapke štípe kožu.

„Ako sa ti to podarilo?“ spýta sa krátkovlasá žena stroho.

Otázku odignorujem. „Som na výsluchu?“ zareagujem ostražito.

Kallister sa zasmieje. „Vôbec nie. Je to skôr otvorená diskusia.“

Adrienne ukáže na ženu vedľa seba. „Wren, toto je Fiona.“ Kývne na muža pri Grayovi. „Tamto je Teriq. Graya a Kallistera už poznáš. Vďaka nám si v Ostrí. O tvojom prijatí sa hlasovalo a rozhodnutie bolo jednomyselné.“

„Nestáva sa to často,“ dodá Gray s trpkým úsmevom.

Pohľadom prechádzam po všetkých piatich a odhadujem mocenskú dynamiku. Nezdá sa, že by medzi nimi bol jeden jasný líder, hoci zatiaľ hovorili najmä Adrienne a Kallister.

„Misiu počas jubilea si zvládla výborne,“ pokračuje Adrienne a uznanlivo prikývne. „Myslím to nastraženie náloží.“

„O náložiach hovoriť nechcem. Zaujíma ma, čo ste urobili generálovi Reddenovi.“

Adrienne nehne ani brvou. „Všetko má svoj čas. Teraz ide o teba. Ak tu máš zostať...“

„Ak?“ skočím jej do reči. „Netušila som, že moje pozvanie je podmienené.“

„V živote sú vždy podmienky. A tieto platia pre každého Modifikovaného, ktorý žije na základni. Ak sa rozhodneš, že ich nie si ochotná dodržiavať, vrátime ťa späť do sektorov, len čo znovu spustíme pravidelnú dopravu.“

„Takže naozaj prechádzate do úplného ticha?“ Počas môjho zajatia vo väznici Veliteľstva mi to uviedla ako dôvod, prečo ma sieť nemohla zachrániť.

„Zatiaľ áno,“ potvrdí.

„Nerozumiem tomu. Prečo ste na nich zaútočili a hneď ste sa stiahli?“

Slova sa ujme Kallister. „Nie je to ústup. Vystrelili sme ako prví. Bolo to v podstate vyhlásenie vojny, ale čaká nás ešte veľa ďalších bitiek.“

Prepletiem si prsty a znovu ma zaplaví nepokoj. „Aké sú podmienky?“

„Jednou z nich je zverejnenie,“ povie Adrienne. „Urobíme ho zajtra ráno.“

Zamračím sa. „Zverejnenie čoho?“

„Tvojich schopností.“

Muž, ktorého nazvali Teriq, sa na mňa vážne pozrie. „Ellis podal hlásenie, že máš krvavé znamenie. Je to pravda?“

Zaváham. Ellis je liečiteľ z Veliteľstva, o ktorom som len nedávno zistila, že v utajení pracuje pre Povstanie. Vyliečil mi zjazvené tkanivo na ľavom boku a hornej časti stehna, ktoré roky pokrývalo červený fľak. Značku, ktorá všetkým vyslala signál, že som silnejšia, než som dala najavo.

„Ehm, áno,“ priznám napokon. „Mám ju.“

Adrienne pokrúti hlavou. „Vysvetlíš nám, prečo si sa rozhodla požiadať Ellisa, aby ti vyliečil jazvy? Krvavá značka nie je nič, čím by sa človek chcel chváliť.“

Jej výčitka ma zabolí, hoci si veľmi dobre uvedomujem, aký hlúpy krok to bol. Pravdupovediac, vôbec som nerozmýšľala. Jednoducho som si jazvy odstránila, aby som Crossovi ukázala, že

som ochotná byť k nemu absolútne otvorená a zraniteľná. Túžila som mu dokázať, že mi môže veriť. Lenže impulzívne rozhodnutie zároveň zničilo všetky vrstvy ochranného jazvového tkaniva, pod ktoré strýko Jim pochoval moju krvavú značku, keď mi popálil kožu.

Výhodou momentálne je, že na tom už nezáleží. V najbližšom čase nebudem plniť nijaké utajené misie v rámci Veliteľstva. Teraz som v Ostrí obklopená ľuďmi, ako som ja. Nezastreliť ma na mieste len preto, lebo mám krvavú značku.

„Skrývanie ma už unavovalo,“ zaklamem a predstieram sebaistotu, ktorú momentálne vôbec necítim. „Bolo mi zle z toho, že som sa musela hrať na jednu z nich, na Prvotnú v Striebornom bloku. Nepatrila som tam a asi som si to potrebovala pripomenúť.“

„Naznačuješ, že si sa chystala dezertovať z Veliteľstva?“ spýta sa Teriq skepticky.

Prikývnem.

„A zahodiť tak absolvovaný tréning?“ nadhodí Gray pobavene.

„Hej, tvojou smrťou som prišla o jediného spojenca,“ odvetím. „A pri Jayde Valenceovej, ktorá ma sledovala ako jastrab, bolo len otázkou času, kedy ma odhalia.“

„Zabudla si spomenúť, aká si silná, keď sme ťa verbovali,“ preceď Adrienne sucho.

Pokrčím plecami. „Jimovi som sľúbila, že to nikdy neprežradím.“

„Zasraný Julian,“ zamrmle Adrienne. „Ten chlap robil samé problémy od prvého dňa, kedy som ho spoznala.“

„Značka sa objavila, ešte keď som bola dieťa. Nechcel, aby ma niekto používal ako pešiaka.“

„Preto si ťa vzal k sebe?“ spýta sa Gray. „Videl značku a chcel ťa chrániť?“

„Neviem. Možno.“

Fiona sa jemne zamračí. „Naše záznamy uvádzajú, že ťa Julian našiel pri ceste, keď si mala osem rokov.“

Výborne. Strýko Jim im svoju minulosť neprezradil. Nemajú poňatia, že som mala päť, nie osem, takže netušia ani o našom pobyte v Temnozemi.

A predovšetkým nevedia nič o mojich rodičoch.

O mojich zradcovských rodičoch.

Dočerta. Ako sa mám zorientovať v tejto búrke, do ktorej som sa dostala? Mám pocit, akoby som plávala proti oceánske-
mu prúdu. Ak sa prestanem sústrediť čo i len na sekundu, uto-
pím sa vo všetkých tajomstvách, ktoré sa usilujem udržať nad
hladinou.

„Áno, mala som osem,“ zopakujem lož. „Nevieme, odkiaľ som
prišla, ale Jim mal podozrenie, že moju rodinu zabilo Veliteľstvo
a mne sa nejako podarilo ujsť. Krvavú značku mi vypálil on.“

Teriý vytiahne tablet a prstom prejde po obrazovke. Sústredene
zvrstí čelo a zaplaví ma zvláštny dôverný pocit. Akoby som ho
odniekiaľ poznala, no neviem si spomenúť odkiaľ.

„Vedíme spis o takmer každom Modifikovanom na Kontinen-
te,“ povie s pohľadom zabodnutým do obrazovky. „Ash nahlásil
tvoje schopnosti čítania myšlienok a telepatie.“

Fiona sa ozve opäť, jej hlas je každou sekundou chladnejší.
„Nepoznáme nikoho s krvavou značkou, kto by mal menej než tri
schopnosti. Sú to tvoje jediné dve?“

„Mám viac než dve,“ priznám sa po krátkom zaváhaní.

Na ich tvárach sa mihne zvedavosť.

„Ako som už povedala, vyžadujeme úplné zverejnenie,“ pripo-
menie Adrienne. „Mimochodom, je dôverné. Prístup k personál-
nym spisom má len Autorita. O tvojich schopnostiach sa nikto
iný nedozvie, pokiaľ sa sama nerozhodneš informovať ostatných.
Tomu sa však budeme venovať ráno.“

Prikývnem. Uľavilo sa mi, že odo mňa teraz nič nebudú chcieť.

„Aké sú ďalšie podmienky?“

„Po zverejnení schopností sa musíš zaviazat' k povinnému vý-
cviku.“

„Vo všetkom som už zdatná.“ Takmer. Ak odhalím svoj talent ovládania, čoskoro zistia, že mi vôbec nejde.

„V tom prípade nebudeš potrebovať veľa tréningov,“ pokračuje Adrienne. „Aspoň jeden však absolvovať musíš.“

„To zvládnem.“

„Okrem toho vyžadujeme, aby si sa zúčastnila na praktickom výcviku, a ak sa rozhodneš byť terénnou agentkou, dostaneš pracovné zaradenie na základni. Napokon nasleduje najdôležitejšia podmienka – poloha Ostri sa nesmie nikdy nikomu premietiť,“ uzavrie Adrienne s pohľadom, ktorý jasne hovorí, že nežartuje. „Premietnutie našej polohy znamená automatický rozsudok smrti.“

„Bez nátlaku, však?“

Nikto sa neusmeje. Ani Gray.

Jemne sa zapojí Kallister: „Zodpovedáme za každého Modifikovaného na tejto základni. Ich bezpečnosť berieme vážne.“

„Koľko ľudí tu žije?“

„Dost,“ odvetí vyhýbavo.

„Aj ich rodiny?“ nalieham. „Deti?“

„Zvyšok otázok až po zverejnení.“

„Fajn.“ Je mi jasné, že s ním nepohnem. „Podme ďalej. Chcem hovoriť o Xavierovi.“ Kallister sa zasmie.

„Vravel som vám, že rada diriguje,“ ozve sa Gray a usmeje sa na mňa. „Je to náš brífing, Darlingtonová.“

„Nie, kým sa neporozprávame o Xavierovi,“ odseknem tvrdohlavo. „Čo s ním plánujete urobiť?“

„S tým nadporučíkom?“ Adrienne sa zamračí, akoby bola moja otázka absurdná. „Buď ho popravíme, alebo ho využijeme na vydieranie.“

Hrdlo mi stiahne hrôzou. „Nie, to nemôžete. Prosím. Zaručím sa zaňho.“

Adrienne dvihne jedno obočie. „Je to nepriateľ.“

„Nie je. Dezertoval, keď ma potajomky vyviedol zo základne Veliťelstva,“ trvám na svojom. „A pomohol mi prejsť cez Temnozem.“

V skutočnosti je to presne naopak. Xavier pišťal ako malé dieťa pri každom šuchnutí v tme. Bol skôr príťažou než pomocou, ale to nemusia vedieť.

„Bez neho by som bola mŕtva. Prosím. Nezaslúži si zomrieť. Je ochotný pridať sa na našu stranu a ako spojenec je omnoho užitočnejší, verte mi. Je vysoko vycvičený, strieľa takmer rovnako dobre ako ja.“ Gray sa uchechtnie.

„A je mi absolútne lojálny.“

„Naozaj? Prečo vlastne?“ vyzve ma Adrienne. „Prečo pre teba všetko riskoval?“

Túto otázku som nečakala, takže musím rýchlo premýšľať. „V Striebornej elite sme boli na jednej misii v sektore C.“ Otočím sa ku Grayovi, aby to potvrdil. „Pamätáš si? Nemocničné krídlo s roztrieštenými Modifikovanými.“

„Jasné. Zasrané peklo. Fordovi to očividne bolo jedno.“

„Nebolo. Neskôr sme sa o tom rozprávali a Xavier povedal, že si niečo zisťoval a nepáčilo sa mu, na čo narazil. Máme podozrenie, že Spoločnosť experimentuje na Modifikovaných s roztrieštenou myslou. V tej nemocničnej izbe boli samé ampulky s krvou.“ Nahnevane zavrtím hlavou. „Tak či onak, Xavierovi sa to nepáčilo a po smrti svojej priateľky...“ zámerne sa pozriem na Graya. Tentoraz má aspoň toľko slušnosti, že sa zatvári kajúcne. „Uvedomil si, že ho na Veliteľstve už nič nedrží.“

V duchu sa modlím, aby som za Xavierom stihla zájsť, skôr než ho začnú vypočúvať. Ak tento šíalený výmysel nepotvrdí, zistia, že som klamala, ale momentálne nemám nič lepšie.

„Spriatelili sme sa,“ priznám. „Po jubileu ma odsúdili na smrť a Xavier to odmietol dopustiť. Nechcel, aby ma jeho nadriadení zavraždili len preto, lebo som Modifikovaná. Má svedomie.“

„Ešte som nestretol Prvotného so svedomím,“ nadhodí Teriq posmešne.

„Je ich veľa,“ vrátim mu to. „Spolupracujeme s nimi.“

„Má pravdu,“ kľučkuje Gray, no Teriq si nedá povedať a podráždene krúti hlavou.

„Je mi to jedno. Nedovolím, aby sa tu po základni potuloval Prvotný, zbieral informácie a krmil nimi svojich, ak by sa mu podarilo utiecť.“

„Držte ho teda v cele, kým nepreukáže vernosť,“ navrhнем. „Len ho nezabíjajte.“

Na chvíľu zavládne ticho.

„Tvoju žiadosť zvážime,“ uzavrie Kallister.

„Chcela by si hovoriť ešte o niečom?“ spýta sa Adrienne zdvo-
rilo a Gray si zahryzne do pery, akoby potľáčal smiech.

„Nie, to je všetko.“ Dúfam, že som pre Xavierovu záchranu urobila dosť, ale istá si nie som.

„Výborne,“ prikývne Adrienne a zagúľa očami. „Pokračujme.“

Zvyšok brífingu je o Striebornom jubileu a následkoch, ktoré z neho vyplynuli, vrátane odhalenia mojej krycej identity. Pri opise, ako sa proti mne obrátila moja najlepšia kamarátka z výcviku Lyddie De Veldeová, mi buble krv v žilách. Nikto pri stole však ani nehne brvou, akoby bola zrada pre nich každodennou záležitosťou.

Nepriznám, čo som urobila Jayde Valenceovej. Ak mi Autorita nie je pripravená zveriť všetky svoje tajomstvá, zachovám sa rovnako.

Po brífingu ma Kallister odvedie bokom, ako sľúbil, a povie: „Zostaň tu. Chcel by som sa porozprávať.“ Pohľadom zablúdi k Fione, ktorá si zbiera tablet a komunikátor. „Fi, mohla by si niekoho požiadať, aby priniesol Wren večeru na generálny štáb?“

Fiona prikývne, no neuniknú mi napäté línie okolo jej úst. Jej nedôvera voči mne je zjavná.

Gray sa pri dverách zarazí. Pohľadom skáče medzi mnou a Kallisterom, no nakoniec na rozlúčku kývne hlavou a zmizne.

Po odchode všetkých si Kallister prisunie stoličku, aby sme sedeli vedľa seba.

„Bola si tam, keď môj brat zomrel,“ povie bez okolkov.

Vnútro mi rozreže horúca agónia. „Áno.“

Bolesť na jeho tvári zrkadlí moju. „Trpel?“

„Nie. Bolo to rýchle.“

Kallister si prejde prstami cez vlasy, je viditeľne rozrušený. „Chcel som, aby sme ho vyzdvihli. Mohli sme ho zachrániť.“

Prekvapene vypleštím oči „Môj kontakt vo Svätyni povedal, že vedenie odmietlo riskovať. Nerozhodla sa Autorita proti jeho záchrane?“

„Áno, bol to výsledok hlasovania.“ V hlase má zatrpknutosť. „Prehlasovali ma štyri k jednej.“

„Aj Grayson hlasoval proti?“ vyhrknem pobúrene.

„Všetci. Chápem prečo. Záchrana za bieleho dňa by bola príliš nebezpečná a nemohli sme riskovať Graya. Je jediný dostatočne zručný pilot, ktorý by preletel vzdušným priestorom Spoločnosti bez odhalenia a dostal sa dostatočne blízko na spustenie leteckého útoku na ich základňu. Logická časť môjho mozgu to chápe, ale...“ Nedopovie a ťažko vydýchne. „Koľko ti Julian o mne povedal?“

„Nie veľa. Vedela som, že má brata, ale nie, že ste dvojčatá. Hovoril, že ste po jeho vstupe do Veliteľstva spolu veľmi nekomunikovali.“

„Nie často, to je pravda.“ Kallister položí dlaň na stôl a prstami prejde po oceľovej hrane. „Považoval som ho za blázna, keď sa upísal službe na Veliteľstve. Pridal sa hneď po vyššej škole. Bol rozhodnutý pracovať v utajení pre Povstanie a pomôcť sabotovať Spoločnosť. Ja som nemal záujem o všetky tie utajené sračky. Viac sa hodím do riadiaceho centra, kde robím taktické rozhodnutia. Julian však chcel byť v teréne, priamo v epicentre diania. Hovoril som mu, že je to príliš riskantné, ale môj brat sa nikdy nevyhýbal nebezpečenstvu.“

„Prečo ste sa potom opäť nespojili, keď dezertoval z Veliteľstva a usadil sa v sektore Z ako Jim Darlington?“

„Občas sme komunikovali, ale žili sme úplne odlišné životy. Ja som bol tu v Ostrí a on len zriedka opúšťal ranč, pretože ho hľadali za dezertovanie a už nemohol vykonávať operácie. Vieš, aký bol tvrdohlavý. Pri každom rozhovore sme si šli po krku. Iba on mal pravdu. Vždy.“

Zachichocem sa. „Potvrdzujem.“

„Postupne sme sa odcudzili. Rozprávali sme sa málo a väčšinou sme sa aj tak hádali.“ Smútok mu zatieni tvár. „Mrzí ma to. Ľutujem, že som sa viac nesnažil o kontakt. Keď som sa dozvedel, že ho Tribunál zajaľ a odsúdil, okamžite som inicioval hlasovanie, ale ostatní to zmietli zo stola a teraz je môj brat preč.“ Kallister si ma chvíľu prezerá. „Bola si na poprave? Videla si to?“

Prehltnem hrču bolesti. „Áno.“

„Podľa našich spravodajských informácií bol v dave ovládač. Nieko takmer prinútil popravnú čatu, aby obrátila zbrane proti sebe. Nevieš o tom náhodou niečo?“

Hrča v hrdle sa mi zväčší, hruď mi zovrie vlna. Nezachránila som ho. Snažila som sa. Veľmi. V konečnom dôsledku som sa však len dívala, ako umiera.

Zahryznem si do pery, aby sa netriasla. „Čo keby si sa ma spýtal zajtra pri zverejnení?“ Teraz nie je čas na opätovné prežívanie traumy. Ani na prezrádzanie tajomstva.

Kallister sa jemne zasmieje. „Dobre.“

„Čo ty?“ vyzvedám. Neviem si pomôcť. „Jim vynikal v čítaní myslí. Máš rovnakú schopnosť?“

„Nie. Pravdupovediac, som rád, že to tak je. Je to dosť hlučné. Znie to ako dosť otravný dar.“ Prekvapí ma priznaním: „Som jasnovidec.“

„Fíha.“ Uškrniem sa. „Takže si videl, že prídem do Ostriá?“

„Ver mi,“ odvetí a prebehne po mne pohľadom. „Toto som nečakal.“

Preruší nás dievča s kovovým podnosom. Má modré oči, blond vlasy spletené do dvoch vrkočov a zrejme nie viac než pätnásť rokov.

„Večera,“ oznámi.

Kallister od neho vezme podnos. „Ďakujem, Poppy.“

Sledujem, ako sa dievča náhli preč. „Koľko má rokov?“ opýtam sa, keď sa za ním zatvoria dvere. „Istotne nie dosť na terénnu agentku.“

„Poppy mala nedávno šestnásť. Je to Fionina dcéra a prítomná na matkinu žiadosť. Za bežných okolností neumožňujeme civilistom žiť na základni,“ vysvetľuje. „V údolí na dne hory je celá komunita civilistov. Žijú tam rodiny našich operátorov, ale aj iní Modifikovaní či niektorí Prvotní, ktorých evakuovali z mesta.“

To znie sľubne. Ak tu sú Prvotní, Xavierovi možno dovoľia zostať.

Pokiaľ sa rozhodnú nevystreliť mu mozog z hlavy.

„Ako je možné, že tých civilistov neodhalia lietadlá Veliteľstva?“ spýtam sa zvedavo.

„Ak sa priveľmi priblížia, rušíme ich radary, ale Spoločnosť sem lieta zriedka. Nielen vinou Temnozeme a nedostatočnej viditeľnosti, ale táto hora je priveľmi blízko vzdušného priestoru Tierra Fe. Tierrania sú nemilosrdní, pokiaľ niekto poruší dohodu o vzdušnom priestore.“

Kallister pred mňa položí večeru. Na moje potešenie vyzerá neuveriteľne lákavo – hustá polievka, ktorá nádherne vonia, nadýchaná žemľa a malá nádobka nastrúhaného syra.

„Je to skutočný syr?“ vykriknem.

„Samozrejme. Je tu málo syntetických produktov. Máme skvelé farmy v údolí a väčšina zásob na základni sa buď pašuje z mesta, alebo vozí z Tierra Fe. Skutočná káva. Aj skutočná whisky.“ Kallister žmurkne.

„Prvú skutočnú whisky som pila pri utajenej misii vo Svätyni,“ priznám. „Bola božská.“

Kallister sa zasmieje. Je to úplne odlišný zvuk prichádzajúci z tváre, ktorá vyzerá ako Jimova. Málokedy sa smial a znelo to ako sklené črepiny zadrhávajúce sa do hrdla. Ostro a krátko. Kallisterov smiech rezonuje z hlbín hrdla. Jemný, takmer upokojujúci dunivý zvuk. Páči sa mi.

„Nič neprekoná skutočné veci.“ Ukáže na podnos. „Daj si.“

Je trápne večerať, keď na človeka niekto pozerá, no vôňa je neodolateľná. Ani som si neuvedomila, aká som hladná. So Xavierom sme v Temnozemí veľa nejedli. Je ťažké uvoľniť sa a pochutnať si na jedle v obklopení absolútnej tmy.

Zhltnem kúsok žemle a pohľadom prosím Kallistera: „Mohla by som navštíviť Xaviera? Viem, že pravdepodobne nechcete, aby som sa potulovala po základni, kým oficiálne nerozhodnete, či tu zostanem, ale ak je to možné, naozaj by som ho rada videla.“

„Na tom nadporučíkovi veľmi lipneš.“ Kallister ma pozoruje so žiarivým záujmom v očiach. „Je medzi vami niečo viac?“

Zachichocem sa. „Absolútne nie, ale považujem ho za priateľa. Riskoval pre mňa život a cítim, že mu teraz niečo dlhujem.“

„Nikomú nič nedlhuješ,“ vysloví Kallister bez náznaku empatie a prvý raz znie naozaj ako Jim. Strýko ma varoval, aby som nikdy neriskovala pre iného človeka, dokonca ani preňho. *Verná buď len sama sebe, vtáčatko.*

Nesúhlasím s tým. Myslím si, že Xavier si moju vernosť zasluži. Nielenže mi pomohol ujsť, ale je aj Crossovým najlepším priateľom. A Cross moju lojalitu rozhodne získal právom.

„Viem, že nedlhujem,“ nadhodím s ľahkosťou. „Ale čo už, ten zasraný chlap mi nejako prirástol k srdcu.“

„Dobre teda. Dojedz a odvediem ťa do cely.“

NEPRIATEĽSKÁ SILA

MENO: Xavier Ford

HODNOSŤ: nadporučík

SEKTOR: Svätyňa

STATUS: Prvotný

POSLEDNÁ ZNÁMA POLOHA: Svätyňa

DÔVODY PÁTRANIA:

Vážne zločiny – vlastizrada, dezercia

Ľahké prečiny – napomáhanie deviantke

ĎALŠIE PODROBNOSTI:

ROK NARODENIA: 3 NE

VEK: 22

UPOZORNENIE:

Podozrivý je cvičený dôstojník. Bývalý agent Striebornej elity.

CIEĽ:

Zabiť na mieste.

3. KAPITOLA

Väznica Veliteľstva zaberala celé krídlo ich základne a obsahovala desiatky ciel. Ostrie má podľa mojich informácií len tri cely a Kallister mi vysvetľuje, že Povstanie uplatňuje politiku nulovej tolerancie. Menšie prehrešky ako krádež, neposlušnosť či opakované bitky vedú k vyhosteniu späť do sektorov. Ak to človek pokašle viackrát, letí, no drobné zločiny sú vraj zriedkavé. Málo Modifikovaných je ochotných riskovať návrat do sektorov.

Po ťažkých zločinoch už údajne niet návratu. Vražda. Znásilnenie. Zrada. Kto spácha niektorý z nich, nepríde len o miesto v sieti. Stratí život.

„Majú aspoň súdny proces?“ spýtam sa so zamračením. „Môžu vysvetliť poľahčujúce okolnosti?“

„Samozrejme, ale ak ich súd uzná za vinných, zomrú.“

Myknem sa. „Nie je to barbarské?“

„Nemáme toľko zdrojov, aby sme nimi plytvali na vrahov a násilníkov.“ Kallister na mňa zboku zašklíli. „Buď ku mne úprimná – chcela by si ďalej žiť v izolovaných horách s človekom, ktorý ťa znásilnil? Alebo s niekým, kto ti zabil dakoho blízkeho?“

Zamyslím sa a zavrtním hlavou. „Nie.“

Vedie ma chodbou zrejme čoraz hlbšie do hory. Prechádzame malou, jasne osvetlenou miestnosťou na zadržanie, v ktorej

za stolom sedí tmavovlasá strážkyňa. Jej prítomnosť je jediným dôkazom života v inak tichom priestore. Kallister ju pozdraví kývnutím hlavy a naskenuje odtlačok pri kovových dverách pri jej stole.

„Cely sú dole,“ povie mi.

Za dverami už svetlo nie je jasné. Po stenách slabo blikajú železné nástenné pochodne a vrhajú nerovné tieň na drsné povrchy. Krátku chodbu lemujú tri cely. Každá má hlinenú podlahu a oceľové mreže zasadené do skalných a cementových stien. Dve sú prázdne, no v tretej vidno osamelú postavu sediacu na zemi namiesto postele či lavice pri stene. Dlhé nohy má natiahnuté pred sebou, hlavu sklonenú. Pri zvuku našich krokov zdvihne zrak, no zostáva sedieť.

Xavierovi sa zjavne uľaví, keď sa nám stretnú pohľady. Báľ sa, či mi niečo nespravila. Je milé, že mu na mne záleží. Akoby som preňho bola viac než len dievča jeho najlepšieho kamaráta. Možno blízka priateľka.

Prižmúri tmavohnedé oči na Kallistera a jeho správanie sa zmení. Stuhne. „Kto ste, dopekla?“

Kallistera hrubé privítanie vôbec nevyvedie z miery. „Kallister Ash. Viediem túto základňu.“

„Gratulujem, kretén. Ako dlho ma tu plánujete držať?“

„Práve som sa vás chystal pustiť, ale nazvali ste ma kreténom, takže...“ pokrčí plecami, „asi na neurčito.“

Potlačím úsmev. „Môžeme zostať chvíľu sami?“

Kallister ustúpi o krok. „Dobre. Keď budeš pripravená odísť, zavolaj Neemu.“

„Smiem k nemu ísť do cely? Nechcem sa rozprávať cez mreže. Sľubujem, že mi neublíži.“

„Možno áno,“ zavrčí Xavier.

„Drž hubu,“ odsekne.

Kallister to chvíľu zvažuje, nakoniec nakloní hlavu. „Ako chceš, ale nebudem niešť zodpovednosť, ak ťa uškrtí.“

„Viem byť poriadne protivná. Ak ma zabije, jednoducho predpokladajte, že som si to zaslúžila nejakým komentárom.“

Xavier sa uchechtnie.

Kallister je členom Autority, takže odtlačky mu zrejme umožňujú prístup kamkoľvek na základni. Vzápätí sa o tom presvedčím, keď sa dotkne klávesnice a mreže sa odsunú.

Vstúpim do cely a dvere sa za mnou zavrú. Len čo Kallister odíde, Xavier vyskočí na nohy a rukami si prejde po krátkych hnedých vlasoch. Skôr než stihnem niečo povedať, kývne hlavou na roh stropu, aby mi naznačil kameru. Prikývnem. Predpokladala som, že nás budú nahrávať, takže na skutočný rozhovor môžem zabudnúť.

„Kiežby si ovládal telepatiu,“ podotknem.

„Teraz by sa nám veru zišla,“ súhlasí.

„Si v poriadku?“

Ledabolo pokrčí plecami. „Vždy som.“ Prekvapene sa zarazí, keď ho zrazu objímam.

Robím to však len preto, aby som mu pri uchu potichu zašepkala: „Nemôže ťa dostať von.“

Xavier vie, koho mám na mysli. Rýchlo ma stisne, rezignovane sa odťahne a prikývne, akoby hovoril: *Myslel som si*.

Horúčkovo uvažujem, ako by sme sa mohli rozprávať otvorene. Niekde na tejto základni istotne majú rušičku, čosi, čo dokáže zablokovať kamery a iné nahrávacie zariadenia. Kým sa k nej dostanem, nemôžem riskovať.

„Neublížili ti?“ spýtam sa a pozorne si ho premeriam.

Stále má na sebe čierne nohavice a tričko s dlhým rukávom z nášho putovania cez Temnozem, sánku mu pokrýva strnisko. Neprítomne si ho poškrabe, presunie sa k jedinej posteli v cele a sadne si na okraj tvrdého matraca.

„Som v pohode. Len ma sem hodili a nechali tak. Dokonca mi priniesli večeru. Zdá sa, že to bolo skutočné hovädzie mäso,“ zajasá. „Chutilo parádne.“

„Viem si predstaviť,“ uškrniem sa naňho. „Keď ťa prepustia, myslím si, že sa ti to tu bude celkom páčiť.“

„O tom silno pochybujem. Sú tu samí idioti.“ Pozrie sa na strop a zvýši hlas. „Dobre ste počuli,“ povie kamere.

Sadnem si vedľa neho a štuchnem ho laktom. „Prestaň. Nemusíme si všetkých znepriatelieť.“

„Aký je v tom rozdiel? Nikdy ma odtiaľto nepustia. Aspoň nie živého.“

„Ktovie.“

Hlas mu zhrubne. „No tak, Wren. Nebuďme naivní. Vedel som, čo sa stane, ak ti pomôžem utiecť. Nikdy som neočakával, že mi tvoje Povstanie prejaví milosť.“

„To bol tvoj plán?“ vyhrknem zhrozene. „Jednoducho sa dať zabíť?“

Xavier pokrčí plecami. „Myslel som si, že si časom nájdem cestu von, možno zmiznem v sektoroch.“ Premeriava si kamenné steny cely a hreší popod nos. „Iba som nepredpokladal, že budú mať centrálu v zasratej hore. Trochu mi to komplikuje únikový plán.“

„Vážne?“ podpichnem, no dobrá nálada ma rýchlo prejde. „Práve som sa vrátila z brífingu s Autoritou. Hovorila som s nimi v tvojom mene a dúfam, že to vezmú do úvahy. Vravela som im o misii v sektore C, kde sme našli roztrieštených Modifikovaných, a o tom, ako ťa znepokojovalo, čo s nimi Spoločnosť robí.“

Ruky sa nám dotýkajú, takže cítim, ako mierne stuhne. Výborne. Chápe.

„Možno neveria, že si ochotný pomáhať nám. Ja však viem, že si to myslel vážne. Verím ti, že Spoločnosť treba potrestať za experimentovanie na nevinných civilistoch.“

Periférne zachytím nepatrný náznak jeho úsmevu.

„Najdôležitejšie však je, že si riskoval život pre mňa ako Modifikovanú. Nikdy na to nezabudnem a nech sa stane čokoľvek, urobím všetko, čo bude v mojich silách, aby som ti to odplatila. Dohodnuté?“

Po chvíli prikývne a stisnem mu ruku.

„Zajtra ráno sa s nimi stretnem zas. Zvládneš to zatiaľ?“

Odfrkne si. „Čo iné mi zostáva?“

„Skúsím ti zohnať tablet alebo niečo podobné.“

„K ich technológiám mi prístup nedajú, Darlingtonová. Zbudni na to.“ Otočí sa a uštipačne sa zaškerí do stropu. „Budem si ho tu celý čas honiť,“ zavolá do kamery. „Nemáte za čo.“

Je nenapraviteľný. So smiechom ho znovu pichnem do boku. „Viem, že mi neveríš, ale sľubujem, že urobím všetko, čo sa bude dať, aby som ťa dostala von.“

Zostanem ešte chvíľu, no rozhovor je bezvýznamný. Nespomienime Crossa ani nič, čo by Povstanie nemalo vedieť. Po čase podídem k dverám cely pripravená zakričať na stráž, no Xavier ku mne pristúpi. Ucho mi zaplní jeho drsný šepot.

„Dôveruješ týmto ľuďom, Wren?“

Nakloním hlavu a zahľadím sa do jeho vážnych očí. „Ešte to spolu preberieme.“

Z väznice ma vyzdvihne Gray a vezme ma späť do svojho bytu. Zrejme mi nepridelia vlastné ubytovanie, kým neprejdem ich preverovacím procesom.

„Budem spať na tvojom gauči?“ Na pohovke sú vankúše, tenká sivá deka a plachta.

„Nie. Ja budem spať na gauči.“ Vzdychne si. „Patíš medzi vzácne ženy, ktoré majú možnosť poctiť moju posteľ svojou prítomnosťou, Darlingtonová.“

„Ak chceš, vmestíme sa tam obaja.“

„Nemyslím si, že by sa to páčilo mojej priateľke.“

Pobavene zdvihnem obočie. „Máš priateľku?“

„Prečo ťa to prekvapuje?“

„Hm, lebo ešte pred pár mesiacmi si si to rozdával krížom-krážom takmer s každou na veliteľskej základni.“

„Vtedy nebola mojou priateľkou,“ pokrčí plecami. „Hoci keď už sme pri tom, máš poriadne bujnú fantáziu. Na základni som sa nikoho ani nedotkol. Okrem teba, samozrejme,“ opraví sa.

Pri spomienke na náš spoločný čas v Striebornom bloku sa mi prehĺbi na čele ryha. Určite naznačoval, že si poriadne užíva, a ani raz nepoprel povesť sukníčkára, ktorá sa o ňom po základni šírila.

„Vie o nás tvoja priateľka?“ opriem sa bokom o pult, ktorý oddeľuje kuchyňu od obývačky.

„Nie.“

„Chceš, aby som o tom mlčala?“

„Asi je to dobrý nápad.“ Vojde do kuchyne. „Nie preto, lebo by som mal výčitky. Vtedy sme spolu neboli.“ Pozrie sa na mňa ponad plece a v očiach sa mu zablysne ironický výraz. „Karra má však prudkú povahu, takže prezradiť jej to je na vlastné riziko.“

„Nemám dôvod niečo hovoriť,“ nadhodím ľahkovážne.

Gray otvorí skrinku a zmení tému. „Nemám pre teba nijaké iné oblečenie, tak som ti nechal na posteli jedno zo svojich tričiek. Môžeš v ňom spať.“

„Vďaka. Koľko je hodín?“

„Takmer deväť.“

„Vážne? Pripadá mi to ako hlboká noc.“

„Dnes sa stalo veľa vecí. Prežila si cestu Temnozomou. Znovu si sa stretla so svojím obľúbencom, teda so mnou. Spoznala si dvojča svojho mŕtveho strýka. Bol to nabitý deň.“

„Hej,“ súhlasím.

„Dáš si niečo na pitie? Jeden chlap v údolí vyrába neuveriteľne silné víno.“ Zdvihne čiernu fľašu.

„Vino?“ zopakujem prekvapene. V sektoroch je to vzácny luxus. Počula som, že pre vedcov zo Spoločnosti je ťažké vyrobiť syntetickú verziu, ktorá by nechutila kyslo. „Veľmi rada.“

„Choď sa prezliecť, ja zatiaľ nalejem.“

Zájdem do jeho spálne, kde na okraji postele nájdem úhladne zložené biele tričko. Vyzlečiem sa a šaty položím na blízku

stoličku. Jeho tričko mi siaha až ku kolenám a našťastie zakrýva krvavé znamenie, ktoré už nie je bezpečne skryté pod spáleným tkanivom. Celé roky som sa za svoje popáleniny hanbila a teraz po nich odrazu túžim.

Vrátim sa ku Grayovi a jeho zelený pohľad sklúzne po mojich holých nohách. Okamžite mi napadne, že Crossovi by sa to vôbec nepáčilo. Zlostne by zavrčal. Povedal by mi, že má chuť Grayovi vytrhnúť očné gule z jamiek, lebo sa na mňa opovážil pozrieť.

Neviem, čo to o mne vypovedá, ale jeho dominantnú, majetnícku stránku zbožňujem. Ešte nikdy som v nikom také niečo ne-
vzbudzovala.

Gray zo mňa nespúšťa zrak a vidím mu na tvári otázku.

„Čo je?“ Rozpačito sa zamrvím.

„Môžem vidieť to krvavé znamenie?“

Po krátkom zaváhaní nadvihnem lem trička a odhalím ľavé stehno. Gray pristúpi bližšie a prezerá si dokonalý červený kruh tesne pod mojím bokom.

Potichu zapíska. „Je veľké.“

„Nie až tak,“ protestujem.

„Videla si Ellisovo?“

„Hej.“ Ellis mal krvavé znamenie uprostred dlane, priemer takmer tri centimetre.

„Patrí medzi najmocnejších liečiteľov na Kontinente a tvoje znamenie je dvakrát také veľké než jeho. Dočerta, je rovnako veľké ako značka Jayde Valenceovej.“ Gray sa odmlčí. „Počul som, že sa zabila, keď Travis Redden začal zhromažďovať všetkých lojalistov.“

Práve mi podáva pohár červeného vína a zmienkou o Jayde ma tak zaskočí, že mi pohár takmer vyklúzne z prstov. Všimne si to a oči sa mu podozrievavo zúžia.

„Vieš o tom niečo, kovbojka?“

Pevnejšie uchopím pohár a zamierim ku gauču. Po dňoch chôdze som vyčerpaná. Pritiahnem si kolená a prevlečiem cez ne tričko. Premýšľam, koľko mu prezradiť.

Je mi jasné, že mu to aj tak zajtra musím povedať celé, takže sa s povzdychom rozhodnem pre pravdu. „Nebolo to jej rozhodnutie.“

„Vraj si strelila do hlavy. Čo iné by to bolo?“

Zahryznem si do pery.

„Darlingtonová.“

„Ovládla som ju,“ vyhrknem.

Gray prudko vydýchne. „Si ovládačka?“

„Bohužiaľ.“

„Doriti. Dúfal som v čitateľku myšlienok. Alebo aspoň v silnú empatku. Krvácajúce srdce by k tebe sedelo. Ale ovládanie? Vie o tom Spoločnosť?“

„Nikto o tom nevie.“ Okrem Crossa. To si však nechám pre seba a pridám to k rastúcej hromade tajomstiev a lží.

Gray pokrúti hlavou a vleje do seba takmer polovicu vína. Ja si dám prvý dúšok a bohatá chuť mi priam exploduje na jazyku. Je neuveriteľné. Omamné. Akurát sladké.

Na chvíľu zavládne ticho a len sa navzájom pozorujeme.

„Naozaj si mi chýbal,“ priznám.

Kútik úst sa mu zdvihne do krivého úsmevu. „Aj ty mne. Si jediná ľahkomyselnější osoba než ja.“

„Nemyslím si, že je to dobrá vlastnosť,“ zasmejem sa.

„Je. Si nevyspytateľná.“

„V čom je to dobré?“

„Život je nudný, keď je predvídateľný. Ty doň vnášaš potrebné vzrušenie.“

Spustí svoje vysoké, mohutné telo do kresla a preloží si pohár s vínom do druhej ruky. Svaly na rukách sa mu pod tričkom napnú.

„Škoda, že si mi nepovedal, kto si, keď sme boli v Striebornej elite,“ vytknem mu. „Vedel si celý čas, že som Modifikovaná?“

„Jasné. Som v Autorite. Viem všetko.“

„Teraz sa budeš neustále povyšovať, však, ty namyslený bastard? ,Och, som v Autorite,“ napodobním ho. „Ako je to vôbec možné? Máš len o pár rokov viac než ja.“